

Videregivelse til andre forvaltningsmyndigheder

Bestemmelserne i lovens § 21 regulerer videregivelse af oplysninger til andre forvaltningsmyndigheder.

Efter lovens § 21, stk. 1, må der som udgangspunkt ikke ske videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold (følsomme oplysninger) til anden myndighed. Dog kan der efter stk. 2 ske videregivelse, når den, oplysningen angår, har givet samtykke, jf. nr. 1, det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, jf. nr. 2, videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår, jf. nr. 3, videregivelse er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed, eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, jf. nr. 4, eller videregivelse er nødvendig for udførelsen af videnskabelige eller statistiske undersøgelser af væsentlig samfundsmæssig betydning, jf. nr. 5.

Samtykke efter nr. 1 skal opfylde betingelserne i § 16, stk. 3, jf. § 21, stk. 4. Samtykket bortfalder senest efter 1 års forløb.

Andre oplysninger end de, som er nævnt i § 9, stk. 2, må efter § 21, stk. 3, kun videregives, hvis det følger af § 21, stk. 2, eller når oplysningerne i forvejen er offentligt tilgængelige, eller når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe, jf. dog § 9, stk. 1, 2. pkt.

Det forhold, at § 21 kun regulerer videregivelse af oplysninger til andre forvaltningsmyndigheder, indebærer i øvrigt, at videregivelse til andre offentlige myndigheder, såsom domstolene, Folketinget m.v., skal afgøres efter lovgivningens almindelige tavshedspligtsbestemmelser. Tilsvarende gælder med hensyn til videregivelse til udenlandske myndigheder. Der henvises nærmere til *betænkningen*, side 139 f.

Særlige regler for videregivelse

Udover de ovennævnte almindelige videregivelsesregler er der i kapitel 5 og 6 indsat særlige bestemmelser om videregivelse fra sygehusregistre og andre patient- eller sygdomsregistre til private, jf. § 16 a, og om videregivelse fra registre, som er oparbejdet udelukkende med henblik på forskning og statistik, jf. §§ 18 og 21, stk. 5.

I et særligt kapitel 5 a findes endvidere regler om videregivelse til kreditoplysningsbureauer af oplysninger om gæld til det offentlige.

Disse særlige videregivelsesregler er nærmere beskrevet i *betænkningen*, side 61-67.

Samkøring

Hvad særligt angår samkøring af registre, gælder en række materielle betingelser for, i hvilket omfang dette kan finde sted. Endvidere indeholder loven procedureregler for samkøring. Det fremgår således af lovens § 4, stk. 3, § 6, stk. 4, og § 7, stk. 3, at kravet om forskriftsfastsættelse gælder tilsvarende ved samkøring af registre, som er oparbejdet med henblik på varetagelsen af forskellige opgaver, medmindre samkøringen udelukkende foretages med henblik på uddrag i statistisk eller videnskabeligt øjemed.

Der henvises nærmere til *betænkningen*, side 67-70, hvor gældende ret vedrørende offentlige myndigheders samkøring af registre er beskrevet.

B. Lov om private registre

For private registeransvarliges vedkommende er reglerne om registrering, opbevaring, videregivelse m.v. af oplysninger indeholdt i lov om private registre kapitel 2, 2 b og 3-6.

Almindelige regler for registrering

Adgangen for erhvervsvirksomheder, erhvervsdrivende, institutioner, foreninger og lignende til at foretage registrering af oplysninger fremgår af lovens § 3.

Ifølge § 3, stk. 1, må der kun foretages registrering som nævnt i § 1 i det omfang, registreringen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m.v. af den pågældende art. Bestemmelsen har karakter af en retlig standard, og det må derfor vurderes konkret i hvert enkelt tilfælde, om der bl.a. på baggrund af den pågældende virksomheds særlige behov og virkeområde kan ske registrering. I *betænkningen*, side 96, er givet en række eksempler på typiske registre, der efter bestemmelsen kan oprettes og føres.

Registrering af følsomme oplysninger er reguleret i § 3, stk. 2, hvoraf det fremgår, at oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer og misbrug af nydelsesmidler og lign., ikke må registreres, medmindre dette følger af anden lovgivning. Registrering må dog ske, såfremt oplysningen er afgivet af den pågældende selv eller indhentet med hans samtykke, og der foreligger omstændigheder, hvor han må vide, at oplysningen vil blive registreret. Det er endvidere en betingelse, at det er nødvendigt for virksomheden m.v. at være i besiddelse af den pågældende oplysning for at muliggøre en berettiget varetagelse af